

OPINIÓ

El matí: notícies sobre líders o lidereses assassinades, víctimes d'atemptats o amenaces, milers de persones en situació de desplaçament en zones allunyades de Bogotà.

Xifres alarmants de femicidis o dones víctimes de violències; alts càrrecs implicats en corrupció, justícia que no arriba, una altra que arriba tard...i un president que no governa.

Surts de premsa i corrents en un dia qualsevol de dilluns a divendres per a l'estació de

Bogotà Vull submergir-me en tu!

Escrit per Fabiola Calvo. Periodista i Escriptora / La Independent
divendres, 7 de juny de 2019 17:24

Transmilenio (si tens cotxe compta amb la cua) i ja hi ha els venedors ambulants en plena acció de rebuscar (és possible que el DANE ho denomini ocupació). Un home renta la seva roba en l'anomenat Eix ambiental amb l'aigua que simbòlicament recorda al riu San Francisco, no importa que sigui bruta. Quan hi haurà l'habitatge digne?

Un cop ets a l'estació no hi pots entrar, hi ha moltes persones que busquen arribar a temps a la seva destinació però dins no hi ha senyalització i les dones i alguns homes corren d'aquí cap enllà amb un nen, una nena en braços preguntant on s'agafa aquesta o aquella ruta i per la porta (que no existeix), per on s'entra a l'estació al bus, es cola un altre passatger.

L'espera del bus sembla interminable, passa un i no hi caps. Als 15 minuts o 20 en passa un altre en el qual tampoc hi pots pujar-hi. És possible que ocorri en el tercer o següent i a empentes i una vegada dins quedes com un formatge premsat o una llauna de sardines amb passatgers amb grip, olors poc agradables i els abusadores que no falten fent tocaments a les dones, algunes de les quals arriben al final del trajecte amb la seva roba mullada i no precisament de suor. S'ha entès, oi? Això es diu "dret a una vida lliure de violències".

D'alguna manera arribes al lloc de treball, de reunió, d'estudi o el que sigui. Al migdia la majoria de les persones que treballen surten a esmorzar un "corrientazo" que pot ser molt casolà i cura o un reescalfat de dos dies o, en el millor dels casos, porten el que col·loquialment diuen coca, i en el pitjor, no s'esmorza.

Arribes a casa a la nit, reculls rebuts, fas un crit perquè la xifra es passa del que has gastat, l'empresa d'internet i televisió ha pujat però no et responen el telèfon, algú s'emmalalteix i arribar a urgències sembla un camp de guerra. Disculpin, a això li diuen Estat Social de Dret?

Ara el torn és per als noticiaris de televisió sense context en la informació ni diversitat de fonts...en fi, algun se salva. Ah! i que no falti la narco-tele-novel·la, i si de variar es tracta, llavors tocarà veure les turques que porten al segle XVII o al retrògrad món àrab en la vida de les dones.

Sembla que només veig les coses dolentes d'aquesta volguda Bogotà. No és això, aquesta és la capital política de Colòmbia i en ple centre hi viu el Cap de l'Estat que en lloc de fer una al·locució envia un vídeo per a referir-se a la renúncia d'un senyor fiscal que va aprofitar el

Bogotà Vull submergir-me en tu!

Escrit per Fabiola Calvo. Periodista i Escriptora / La Independent
divendres, 7 de juny de 2019 17:24

---

moment, va pescar en riu remogut després "de servir a la pàtria"...i se'n va anar. Tot el que calia veure i sentir. Però a més aquesta forma de dirigir-se al país, evitava que l'oposició respongués des dels mitjans. No importa, estem en democràcia i igual ho van fer per les xarxes socials.

En un atzarós dia no hi ha temps ni plata (si per a una minoria) per a anar al cinema, una exposició, conferència o un spa, és a dir el dret a l'oci i la mandra, o millor, el dret a no fer res s'evapora amb els desitjos. La nit no és per a caminar Bogotà i menys encara per a les dones. La sensació d'inseguretat augmenta.

La nostra poeta **María Mercedes Carranza** va escriure el poema Bogotà 1982: "Nadie mira a nadie de frente, / de norte a sur la desconfianza, el recelo / entre sonrisas y cuidadosas cortesías. / Turbios el aire y el miedo / en todos los zaguanes y ascensores, en las camas".

Vull dir doncs que se n'han anat aquests quatre anys i tornen una altra vegada les eleccions, les promeses, les mentides, els acords entre partits...En fi, d'antuvi a treballar perquè les dones conscients dels seus drets siguin a les llistes, siguin candidates, que en les propostes incloguin la creació de les Secretaries de la dona on no existeixen i amb pressupost a l'altura de les necessitats i de les altres secretaries.

"En las calles empinadas y siempre crepusculares, / luz opaca como filtrada por sementinas láminas de alabastro, / ocurren escenas tan familiares como la muerte y el amor; / estas calles son el laberinto donde he de andar y desandar".